

Sygn. akt III AUa 1200/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska
Sędziowie:	SA Elżbieta Gawda SA Krzysztof Szewczak (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2016 r. w Lublinie

sprawy J. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 27 października 2015 r. sygn. akt VII U 733/15

I. prostuje oczywistą omyłkę w sentencji wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie, w ten sposób, że w miejsce nieprawidłowo określonego imienia wnioskodawczyni (...)wpisuje imię prawidłowe (...)

II. zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

Elżbieta Gawda Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Krzysztof Szewczak

III AUa 1200/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 lutego 2015 r., znak (...) - (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 9 ust. 1 i 1a, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2015 r., poz. 121 ze zm.) stwierdził, że J. F. jako osoba prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od 1 do 30 listopada 2014 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji J. F. wnosila o jej zmianę i ustalenie, iż podlegała ona z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od 1 listopada 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. W uzasadnieniu odwołania podniesiono, że wnioskodawczyni prowadząca działalność gospodarczą oraz jednocześnie zatrudniona na podstawie umowy o pracę, w miesiącu grudniu 2014 r. osiągnęła wynagrodzenie za pracę stanowiące podstawę wymiaru składek w kwocie 1 452,08 zł, a więc nie przekroczyła wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę. Z tego względu J. F., na podstawie art. 9 ust. 1 i 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych winna podlegać nadal ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wnosil o jego oddalenie, podnosząc, iż kwota stanowiąca podstawę wymiaru składek z tytułu umowy o pracę J. F., nawet po korekcie, tj. po uwzględnieniu absencji chorobowej wnioskodawczyni w grudniu 2014 r., nie jest niższa od minimalnego wynagrodzenia za pracę i tym samym nie powoduje objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Organ rentowy nadto wskazał, iż zwolnienie lekarskie wnioskodawczyni za okres od 1 do 5 grudnia 2014 r., które spowodowało korektę podstawy wymiaru składek za miesiąc grudzień 2014 r., zostało przedstawione pracodawcy dopiero w dniu 3 lutego 2015 r. ZUS podniósł również, że wnioskodawczyni w okresie objętym zwolnieniem świadczyła usługi lekarskie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Wyrokiem z dnia 27 października 2015 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że wnioskodawczyni z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej podlega ubezpieczeniom społecznym, tj. ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu od 1 listopada 2014 r. do 31 grudnia 2014 r.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że J. F. od dnia 1 lutego 2012 r. jest zatrudniona na podstawie umowy o pracę w (...) Publicznym Szpitalu (...) w L. na stanowisku młodszego asystenta w wymiarze 1/2 etatu. Wynagrodzenie zasadnicze z tego tytułu przez cały okres zatrudnienia wynosiło 1 500 zł miesięcznie. Z tytułu umowy o pracę wnioskodawczyni została zgłoszona do ubezpieczenia społecznego i ubezpieczenia zdrowotnego.

Wnioskodawczyni ponadto rozpoczęła od dnia 1 listopada 2014 r. prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej w zakresie praktyki lekarskiej ogólnej, prowadzonej we współpracy z Centrum Medycznym (...) sp. z o.o. w L. oraz Ośrodkiem Medycznym (...) sp. z o.o. w L., wyłącznie w siedzibie tych podmiotów bądź w miejscu wezwania. Z tego tytułu dokonała zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od dnia 1 listopada 2014 r.

Płatnik składek – (...) Publiczny Szpital (...) w L., składając imienne raporty rozliczeniowe dotyczące J. F. wykazał w miesiącu listopadzie 2014 r. wynagrodzenie niższe od minimalnego wynagrodzenia za pracę, zaś w miesiącu grudniu 2014 r. wynagrodzenie wyższe od minimalnego, tj. 1 714,58 zł.

Pismem z dnia 13 lutego 2015 r., które wpłynęło do organu rentowego w dniu 18 lutego 2015 r., pracodawca wnioskodawczyni poinformował ZUS, że w dniach od 1 do 5 grudnia 2014 r. ubezpieczona przebywała na zwolnieniu lekarskim, a od dnia 9 grudnia 2014 r. przebywa na urlopie macierzyńskim. J. F. w/w zwolnienie lekarskie przedstawiła pracodawcy dopiero w dniu 3 lutego 2015 r., w związku z tym została poinformowana, że będzie ono rozliczone w korekcie listy płac za miesiąc grudzień 2014 r.

W tym stanie rzeczy Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał zaskarżoną decyzję, uznając, że J. F. podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej jedynie w miesiącu listopadzie 2014 r., zaś w miesiącu grudniu 2014 r. w związku z osiągnięciem wynagrodzenia za pracę stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wyższego od minimalnego wynagrodzenia za pracę (1 680 zł zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r.) podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym jedynie z tytułu

stosunku pracy. Jednocześnie ZUS wszczął kontrolę dotyczącą prawidłowego wykorzystania zwolnienia lekarskiego przez wnioskodawczynię.

W toku postępowania wyjaśniającego ZUS ustalił, że w dniu 12 marca 2015 r. płatnik składek – (...) w L. złożył imienną deklarację korygującą, z której wynikało, iż podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz ubezpieczenie wypadkowe J. F. za miesiąc grudzień 2014 r. wynosi 1 452,08 zł. W wyniku dokonanych ustaleń ZUS nie stwierdził nieprawidłowości w zakresie wykorzystania przez wnioskodawczynię zwolnienia lekarskiego za okres od 1 do 5 grudnia 2014 r.

Wnioskodawczyni wyjaśniła, że pracę w ramach stosunku pracy świadczyła faktycznie do marca 2014 r. Później przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodu złamanego palca, a następnie – do października 2014 r. – z powodu zagrożonej ciąży. W listopadzie 2014 r. oraz w dniach od 6 do 8 grudnia 2014 r. wykorzystywała zaległy urlop wypoczynkowy, zaś w dniach od 1 do 5 grudnia 2014 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodu anginy. Od 9 grudnia 2014 r. rozpoczęła urlop macierzyński. W tym dniu urodziła dziecko w wyniku przedwczesnego, skomplikowanego porodu. W związku z kłopotami zdrowotnymi ubezpieczona przedstawiła pracodawcy zwolnienie lekarskie za okres od 1 do 5 grudnia 2014 r. dopiero w lutym 2015 r.

Sąd I instancji uznał odwołanie J. F. za zasługujące na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego istota sporu w sprawie niniejszej sprowadzała się do interpretacji przepisów art. 9 ust. 1 i 1 a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. 2015 r., poz. 121 ze zm.). Sąd I instancji nie podzielił stanowiska organu rentowego, wedle którego okoliczność, że pracodawca wnioskodawczyni – płatnik składek dokonał korekty podstawy wymiaru składek J. F. za miesiąc grudzień 2014 r. w związku z ponownym rozliczeniem jej wynagrodzenia za pracę za ten miesiąc, nie wpływa na objęcie wnioskodawczyni w tym miesiącu obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej na podstawie art. 8 ust. 6 pkt 1 ostatnio powołanej ustawy.

Sąd I instancji podzielił pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 4 lutego 2013 r., I UK 484/12 (OSNP 2013, nr 23-24, poz. 282), zgodnie z którym wykładnia systemowa, funkcjonalna i celowościowa art. 9 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (ze szczególnym uwzględnieniem reguł słuszności, konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego) prowadzi do wniosku, że pojęcie "podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe" użyte w art. 9 ust. 1a w/w ustawy należy rozumieć jako wynagrodzenie za pracę wynikające z treści stosunku pracy, a nie – jako przychód zdefiniowany w art. 4 pkt 9 ostatnio powołanej ustawy. Jeżeli zatem pracownik podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym na podstawie ważnego stosunku pracy (art. 9 ust. 1 w/w ustawy), którego elementem jest wynagrodzenie w wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia w przeliczeniu na okres jednego miesiąca i praca ta jest wykonywana, co nakłada na pracodawcę obowiązek wypłaty za nią uzgodnionego wynagrodzenia, to należy uznać, że pracownik ten nie podlega również obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z innych tytułów na podstawie art. 9 ust. 1a w/w ustawy w sytuacji, gdy nie dochodzi do wypłaty należnego mu wynagrodzenia za pracę za dany okres, co jest równoznaczne z brakiem przychodu ze stosunku pracy w tym okresie w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, mającego znaczenie dla określenia podstawy wymiaru składek zgodnie z art. 18 ust. 1 w/w ustawy.

Sąd Okręgowy zaznaczył, że powołany wyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2013 r., I UK 484/12 został wydany w sprawie o stanie faktycznym odmiennym od ustalonego w sprawie niniejszej, jednak wynika z niego, że w sytuacji wyboru tytułów ubezpieczenia zasadniczą kwestią jest ustalenie, jakie faktycznie wynagrodzenie należało się ubezpieczonemu z tytułu umowy o pracę. Nie ma przy tym znaczenia kiedy ono zostało wypłacone, czy jak to było w tym przypadku, wypłacono je pierwotnie w innej wysokości.

W ocenie Sądu I instancji skoro należało rozdzielić instytucję podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od instytucji następczego ustalania wysokości składek oraz ich podstawy wymiaru, to niezbędne było wykazanie, że

wynagrodzenie wnioskodawczyni ustalone na podstawie umowy o pracę w miesiącu grudniu 2014 r. nie było wyższe od minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Pracodawca na podstawie listy płac za miesiąc grudzień 2014 r. ustalił J. F. podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe i wypadkowe w wysokości 1 714,58 zł; jednakże po otrzymaniu zwolnienia lekarskiego za okres od 1 do 5 grudnia 2014 r., które ostatecznie nie było kwestionowane przez ZUS, skorygował skutecznie to wynagrodzenie, a co za tym idzie kwotę podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne za miesiąc grudzień 2014 r. Ostatecznie podstawa ta wyniosła 1 452,08 zł.

Sąd I instancji stwierdził, że J. F. w spornym okresie spełniała warunki do podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, gdyż z tytułu umowy o pracę osiągnęła wynagrodzenie, stanowiące podstawę wymiaru składek, niższe od minimalnego wynagrodzenia za pracę, które w 2014 r. wynosiło 1 680 zł (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r. – Dz.U 2013 r., poz. 1074).

Sąd I instancji uznał zatem, iż decyzja z dnia 16 lutego 2015 r. jest nieprawidłowa w zakresie uznania, że wnioskodawczynię należało objąć ubezpieczeniami społecznymi z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej jedynie za miesiąc listopad 2014 r. Ostateczne ustalenie, że wnioskodawczyni osiągnęła w miesiącu grudniu 2014 r. wynagrodzenie niższe od minimalnego wynagrodzenia za pracę sprawiło, że Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję poprzez ustalenie, że J. F. podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą w okresie od 1 do 31 grudnia 2014 r.

Apelację od tego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości apelant zarzucił mu naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 w związku z art. 9 ust. 1 i ust. 1a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. 2015 r., poz. 121 ze zm.) i ustalenie, że J. F. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej podlega ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od 1 listopada 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. W konsekwencji tego zarzutu organ rentowy domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podniósł, że redakcja przepisów art. 9 ust. 1 i 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jednoznacznie wskazuje na to, że osoby pozostające w stosunku pracy, które spełniają jednocześnie warunki do objęcia ich obowiązkowymi ubezpieczeniami: emerytalnym i rentowymi z innych tytułów, a podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z tytułu stosunku pracy w przeliczeniu na okres miesiąca jest niższa od określonej w art. 18 ust. 4 pkt 5a powołanej ustawy, to podlegają również obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu i rentowym z innych tytułów. A contrario, jeśli podstawa wymiaru składek jest wyższa w przeliczeniu na okres miesiąca od określonej w art. 18 ust. 4 pkt 5a powołanej ustawy, to osoby te nie podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu i rentowym z innych tytułów, a tylko ze stosunku pracy.

W ocenie organu rentowego kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy jest ustalenie znaczenia użytego w art. 9 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych zwrotu: „podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z tytułu stosunku pracy w przeliczeniu na okres miesiąca”. Powołany przepis odwołuje się do regulacji zawartej w art. 18 ust. 4 pkt 5a powołanej ustawy, który to przepis określa podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe dla osób duchownych i wskazuje, że podstawę tę stanowi kwota minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalonego na podstawie odrębnych przepisów, z zastrzeżeniem ust. 9 i 10. Te dwa przepisy dotyczą sytuacji ustalania podstawy wymiaru składek, gdy po pierwsze: w miesiącu, w którym nastąpiło odpowiednio objęcie ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi lub ich ustanie, jeżeli ubezpieczenia te trwały tylko przez część miesiąca, oraz po drugie: w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu ubezpieczony spełnia warunki do przyznania zasiłku. W takiej sytuacji regułą jest, że podstawę wymiaru składek zmniejsza się proporcjonalnie, tj. dzieli się podstawę wymiaru składek przez liczbę dni kalendarzowych tego miesiąca i wynik mnoży

się przez liczbę dni podlegania ubezpieczeniom. Rezultat tego działania stanowi podstawę wymiaru składek za dany miesiąc.

Organ rentowy wskazał nadto, że wnioskodawczyni J. F.

w okresie od 1 do 5 grudnia 2014 r. korzystała ze zwolnienia lekarskiego, a od dnia 9 grudnia 2014 r. przebywała na urlopie macierzyńskim. Płatnik składek pierwotnie wykazał za ubezpieczoną podstawę wymiaru składek za miesiąc grudzień 2014 r. w kwocie 1 714,58 zł brutto, a po korekcie spowodowanej przedłożeniem zwolnienia lekarskiego za okres od 1 do 5 grudnia 2014 r. – w kwocie 1 452,08 zł.

W ocenie organu rentowego podstawa wymiaru składek za miesiąc grudzień 2014 r., po uwzględnieniu absencji chorobowej, nie jest niższa od minimalnego wynagrodzenia za pracę, a zatem nie powoduje objęcia wnioskodawczyni obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Tym samym według organu rentowego ustalenie przez Sąd I instancji podlegania przez wnioskodawczynię obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym w okresie od 1 listopada 2014 r. do 30 grudnia 2014 r. nie jest prawidłowe.

Pełnomocnik wnioskodawczyni na rozprawie apelacyjnej wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie na rzecz J. F. kosztów postępowania apelacyjnego. Przedstawiony w apelacji organu rentowego zarzut naruszenia prawa materialnego uznał za chybiony, argumentując przy tym, że uzasadnienie apelacji w dużej części odnosi się do przepisów dotyczących duchownych, nieznajdujących zastosowania w rozpoznawanej sprawie, oraz że stanowi próbę podważenia ustaleń faktycznych, które w toku postępowania przed Sądem I instancji nie były sporne.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok niewątpliwie dopuścił się obrazy przepisów art. 9 ust. 1 i ust. 1a w związku z art. 18 ust. 4 pkt 5a, ust. 9 i ust. 10 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. 2015 r., poz. 121 ze zm.), które znajdują w niniejszej sprawie zastosowanie. W sprawie niniejszej ma miejsce zbieg dwóch tytułów objęcia wnioskodawczyni obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi: po pierwsze, z tytułu pozostawania przez wnioskodawczynię w stosunku pracy na podstawie umowy o pracę zawartej z (...) Publicznym Szpitalem (...) w L., na stanowisku młodszego asystenta, w wymiarze 1/2 etatu, oraz po wtóre, z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w zakresie praktyki lekarskiej ogólnej we współpracy z Centrum Medycznym (...) sp. z o.o. w L. oraz Ośrodkiem Medycznym (...) Sp. z o.o. w L..

Sytuacje zbiegu tytułów objęcia ubezpieczeniami: emerytalnym i rentowymi reguluje art. 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W sprawie niniejszej szczególnie istotne znaczenie ma art. 9 ust. 1a powołanej ustawy, zgodnie z którym ubezpieczeni – osoby, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1, 3, 10, 18a, 20 i 21 powołanej ustawy (a więc m.in. pracownicy, z wyłączeniem prokuratorów), spełniające jednocześnie warunki do objęcia ich obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi z innych tytułów, a których podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z tytułu m.in. stosunku pracy w przeliczeniu na okres miesiąca jest niższa od określonej w art. 18 ust. 4 pkt 5a, podlegają również obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z innych tytułów, z zastrzeżeniem ust. 1b i art. 16 ust. 10a.

Choć zatem istotnie art. 18 ust. 4 pkt 5a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych dotyczy podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia: emerytalne

i rentowe duchownych, to jednak wbrew stanowisku pełnomocnika wnioskodawczyni, okoliczność ta nie ma znaczenia dla prawidłowego rozpoznania sprawy niniejszej. Przepis art. 9 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych odsyła bowiem do art. 18 ust. 4 pkt 5a przedmiotowej ustawy wyłącznie w celu określenia wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Z treści art. 9 ust. 1a powołanej ustawy w żadnym wypadku nie wynika, że ma on zastosowanie wyłącznie do duchownych. Jak wynika z art. 9 ust. 1a w związku z art. 9 ust. 1 oraz art. 6 ust.

1 pkt 1 powołanej ustawy przepis art. 9 ust. 1a ma zastosowanie do pracowników (z wyłączeniem prokuratorów), i co za tym idzie znajdował zastosowanie w niniejszej sprawie.

Art. 18 ust. 4 pkt 5a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przyjmuje za podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe kwotę minimalnego wynagrodzenia za pracę, jednakże z zastrzeżeniem art. 18 ust. 9 i 10 powołanej ustawy. Dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej szczególne znaczenie ma art. 18 ust. 10 powołanej ustawy, zgodnie z którym zasady zmniejszania najniższej podstawy wymiaru składek, o których mowa w art. 18 ust. 9 przedmiotowej ustawy, stosuje się odpowiednio w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu ubezpieczony spełnia warunki do przyznania zasiłku.

W rozpoznawanej sprawie bezsporne między stronami było, że wnioskodawczyni pozostawała w dniach od 1 do 5 grudnia 2014 r. na zwolnieniu lekarskim; bezsporne jest zatem, że wnioskodawczyni spełniała warunki do przyznania jej zasiłku chorobowego.

Tym samym, zgodnie z dyspozycją art. 18 ust. 10 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w rozpoznawanej sprawie znajdowały odpowiednie zastosowanie zasady zmniejszania najniższej podstawy wymiaru składek, o których mowa w art. 18 ust. 9 powołanej ustawy. Przepis ten przewiduje zaś, że za miesiąc, w którym nastąpiło odpowiednio objęcie ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi lub ich ustanie i jeżeli trwały one tylko przez część miesiąca, kwotę najniższej podstawy wymiaru składek zmniejsza się proporcjonalnie, dzieląc ją przez liczbę dni kalendarzowych tego miesiąca i mnożąc przez liczbę dni podlegania ubezpieczeniu. W roku 2014 r. kwota minimalnego wynagrodzenia za pracę wynosiła 1 680 zł (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 września 2013 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 r. – Dz.U. 2013 r., poz. 1074). Podział tej kwoty przez liczbę dni w miesiącu grudniu, tj. 31, daje kwotę 54,20 zł minimalnego wynagrodzenia za dzień pracy w miesiącu grudniu 2014 r. Z uwagi na pozostawanie przez wnioskodawczynię w grudniu 2014 r. na zwolnieniu lekarskim przez okres pięciu dni, dzienne minimalne wynagrodzenie należało pomnożyć przez 26 (tj. 31-5) dni podlegania ubezpieczeniu. Uzyskana w ten sposób kwota 1409,20 zł stanowi minimalną wysokość podstawy wymiaru składek z tytułu stosunku pracy za miesiąc grudzień 2014 r., z którą na podstawie art. 9 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych musi być porównana faktyczna wysokość podstawy wymiaru składek wnioskodawczyni za ten miesiąc.

Jak wskazano wyżej, w dniu 12 marca 2015 r. płatnik składek – (...) Publiczny Szpital (...) w L. złożył imienną deklarację korygującą, z której wynikało, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz ubezpieczenie wypadkowe J. F. za miesiąc grudzień 2014 r. wynosiła 1 452,08 zł. Jest to kwota wyższa od określonej na podstawie art. 18 ust. 4 pkt 5a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (z zastrzeżeniem art. 18 ust. 9 i 10 powołanej ustawy) najniższej podstawy wymiaru składek (1409,20 zł).

Skoro zatem w miesiącu grudniu 2014 r. podstawa wymiaru składek wnioskodawczyni na ubezpieczenia emerytalne i rentowe z tytułu stosunku pracy nie była niższa od określonej w art. 18 ust. 4 pkt 5a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, to nie zaszła określona w art. 9 ust. 1a powołanej ustawy przesłanka objęcia jej za ten miesiąc ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi z innych tytułów.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 350 § 1 i 3 k.p.c. sprostował oczywistą omyłkę zawartą w sentencji zaskarżonego wyroku poprzez zastąpienie nieprawidłowo wpisanego tam imienia wnioskodawczyni: (...) właściwym: (...).